ב"ה, גליון קנו אלול תש"נ
וועד העולמי ללימוד תורה לשמה
ובזכות זה נזכה להגאולה שלימה בקרוב בב"א
מערת אליהו, חיפה, ארץ ישראל

~~~~~~

ספר תפארת שלמה לשבועות

ונעשה כמעיין המתגבר וכנהר שאינו פוסק (א), הנראה לרמז בזה מעלת הצי"ע אשר עיקר בואו לעוה"ז הוא רק להשפיע טובות לבנ"י. וכמו שנראה בענין המעין אם יחפרוהו כמטמונים בנקרת הצור נקב קטן אז הוא מתגבר ומתפשט למעלה לאויר העולם ולא יפסוק השפעתו. וז"פ נהרות המכזבים מימיהם היינו אם אינו מושך יניקתו ממעיין הנובע אזי פוסק ממנו השפע:

<u>וזה הרמז במשנה מי שזוכה ללמוד תורה לשמה הוא דבוק לשרשו והוה כנהר שאינו פוסק כי כל ישעו וחפצו להשפיע לבני דורו השפעות התורה וכ"ט. וז"ש (דברים ג, כו) ויתעבר ד' בי למענכם בחי' משרע"ה היה השכינה מדברת מתוך גרונו כמ"ש (במדבר יב, ח) פה אל פה אדבר בו. וכזה היה ענין ר' עקיבא שהיה ניצוץ ממשרע"ה כל ביאתו לעוה"ז היה להפיץ מעיינות החכמה לכן מסר נפשו ללמד תורה ברבים כי אם לא יעשה כן לא היה חיות בעוה"ז</u>.

וזה אשר השיב לפפוס בן יהודה (ברכות סא, ב) אמשול לך משל כו' במקום חיותנו כך במקום מיתתנו על אחת כמה וכמה. פי' כי רק זה עיקר חיותו כנ"ל. ובזה פרשתי במאמר הגמ' (פסחים כב,ב) שמעון העמסוני היה דורש כל האתין שבתורה כו' כיון שבא (דברים ו, יג) לאת ד' אלהיך תירא פירש עד שבא ר"ע ולמד וכו' לרבות ת"ח. פי' שמעון העמסוני היה דורש כל האותיות שבתורה כי כל איש מבנ"י יש לו אותבתורה ששים רבוא נשמות נגד ס"ר אותיות בתורה כיון שהגיע לאת ד' אלהיך תירא פי' כאשר בא ליראת שמים היה בטל במציאות והיה מעלים עיניו להסתכל על בנ"י להשגיח עליהם. עד שבא ר"ע ולימד כו' לרבות ת"ח. פי' ר"ע בא לעוה"ז רק לרבות ת"ח כאשר הוא היה ניצוץ מנשמת משרע"ה ובא לעולם רק לרבות ת"ח. להרביץ תורה
~~~~~~

ברבים. וזה ענין מעלת משרע"ה שנאמר בו ויתעבר ד' בי למענכם. לפמ"ש שהאבות הקדושים הם המרכבה כמ"ש (אל אדון) ונהדר בכבוד על המרכבה. כי הם היו הראשונים אשר המשיכו עליהם עול מלכות שמים לכן הי' בחי' מרכבה להיושב עליה לבל יניחוהו ליפול כי המשיכו עומ"ש בכל כ"ד שעות כמ"ש בס' חסידים כי לכן נזכרו האבות כ"ד פעמים בתורה נגד כ"ד שעות ביום שלא שכחו מעול מלכות שמים. אך מעלת משרע"ה הי' בחי' העיבור להמשיך כל טוב לבני דורו. ואתפשטותי' הוא בכל דרא כי בכל דור צריך להיות בחי' צי"ע המשפיע כ"ט. וז"פ (ראש השנה כה, ב) יפתח בדורו כשמואל בדורו. כמ"ש (דברים כח, יב) יפתח ד' לך את אוצרו הטוב כו'. כי הוא צנור השפע מלמעלה. וז"ש השוה הכתוב שלשה קלי העולם כשלשה חמורי העולם. משה אהרן ושמואל הם חמורי עולם שהיו מחמירים על העולם בצדקתם כי לא היה כדומה להם. וג' קלי העולם הקילו על העולם שלא היו במדריגה הגדולה כזו ואעפ"כ הגינו על הדור והקב"ה שמע לקול תפלתם. לכן הקילו על העולם כי גם כאו"א יכול לעורר כל טוב בתפלתו על בנ"י ויעלה לרצון לפני בעל הרחמים:

כל הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה כו' נעשה כמעיין המתגבר וכנהר שאינו פוסק (א), כבר העירו המפרשים בכפילת הדברים במשנה שאמר ר"מ זוכה לדברים הרבה וקחשיב ואזיל במשנה גופה מהו הדברים הרבה. הנ"ל לפרש מ"ש זוכה לדברים הרבה היינו שיהיה ביכולתו להרבות דברים לפני התלמידים הבאים לפניו ולא יאונה לצדיק כל און כי גדול כח הלומד תורה לשמה לסייע לכל הבאים לטהר והנלווים אליו. כי לולא זאת צריך האדם לשמור מאד כח הדיבור לבל ישיח לפני כל אדם. וכדאי' בס' אוהב ישראל מהרב הקדוש ממעזיביז זלה"ה. וז"ל (תצוה דף נא), וכיון שע"י הדיבור יכול להתקשר נפש חבירו בדבורו עם נפשו בוודאי מהראוי לאיש הישראלי לשמור א"ע מלדבר עם אדם מטוב עד רע עם אדם אשר נפשו לא מטוהרה ובפרט עם אנשי בליעל הידועים לו כי ח"ו פן ידבק בו מאומה מן החרם מהסט"א השולטת באדם ההוא ע"י דיבורם יחד ובפרט בדורות הללו מהראוי להרחיק עצמו אפי' מן הספיקות ואפי' ללמדו דרך ד' צריך לשמור עצמו מלדבר עם שאינם ידועים ומוחזקים אצלו בכשרות ע"כ. והעצה הנכונה לזה לצי"ע הלומד תורה לשמה לפרוש שיחתו לפני התלמידים הנלווים אליו ומשתוקקים לשמוע דברי אלהים חיים עפ"י מה דאי' במשנה (מקוואות ה, ו) גל שנתלש ובו ארבעים סאה ונפל על האדם ועל הכלים טהורים עיי' תוי"ט וז"ל וכ' ב"י בשם מהרי"ק שורש קט"ו. דק"ל מדריש פרקין העבירו על גבי

בריכה והפסיקו הרי הוא כמקוה ופשיטא שאין לך הפסקה גדולה מזו שנתלש מן הגל מן הים והולך למרחוק וכן אין לך זחילה גדולה מזו שאין כאן אשבורן כלל וניחא ליה דהא שהפסיקו הרי הוא כמקוה היינו דוקא היכא שנחו המים במקוה וכבר נעשו אשבורן אבל היכא דאכתי לא נחו המים באשבורן אלא עדיין חיים וזוחלין מחמת נביעת המים אע"פ שהפסיקו המעיין מ"מ שם המעיין עליהם מצד עצמן כיון דאכתי חיים וזוחלין הם ולא פסקו חיותיהו מנייהו עכ"ל. ועיין בר"ן (נדרים מא, א) מה שהביא פלוגתא הרמב"ם והראב"ד ולדברי כולם ס"ל שבמקום המעיין לא מיבעיא שהמים השאובים אינם פוסלין המעיין רק ג"כ המים השאובין יצטרפו עם המעיין במקומו. וז"פ המשנה הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה בד"ת ועכ"ז לא יאונה לצדיק כל און מחמת שהוא כמעיין המתגבר על כל המים השאובים החולפים ועוברים עליו אפי' רבו הנוטפין עכ"ז כח המעיין הוא המתגבר עליהם ונהפכו להיות ג"כ טהורים. כן כח הצדיקים הלומד תורה לשמה על כל הנלווים אליו להיות מתגבר עליהם בכח קדושתו אשר מופיע עליהם להיות גם המה מחובר לטהור טהור. וכמו המעיין אף שהגל נתלש ממנו לא פסק חיותו ממנו משורש המעיין כן ג"כ כח הצדיק להשפיע בלב התלמידים מאור תורתו אשר גם אם יפרדו ממנו וישובו לביתם לא ינוחו ולא ישקוטו מהשראת הקדושה לעורר לבבם לתת עצה בנפשם בדרכי התורה ועבודה מפני כי לא פסק חיותיהו מיניהו וז"פ כמעיין המתגבר בשעה שאומר ד"ת יהיו בבחי' (כלים יב, ב) מחובר לטהור טהור ולא יאונה לו כל און ע"י דיבורו עמהם. וכנהר שאינו פוסק חיותו מהם גם כאשר ישובו לביתם יופיע עליהם אור תורתו לתת עצה לנפשם. וז"פ ג"כ (ראה דברים יד, כב-כג) דכתיב עשר תעשר וכו' ואכלת שם לפני ד' אלהיך וכו' למען תלמד ליראה את ד' אלהיך כל הימים. כי גודל קדושת המקום בהמ"ק כאשר באו בנ"י לרגל שלש פעמים בשנה (חגיגה ב, א) כדרך שבא לראות כו' מגודל הופעת הקדושה שזכו שם נשאר בהם הרשימו אשר גם בבואם לביתם לא ינוחו ולא ישקוטו. וז"ש (דברים טז, ז) ופנית בבקר והלכת לאהלך. לשון הולכה מהרשימו של הקדושה נדבק בהם כאשר ישובו לביתם כנ"ל. עוד יש לרמז מה שנזכר בגמ' (שבת סה, ב) עיין רש"י ותוס' שם) מעיין מטהר בזוחלין. לפמ"ש למעלה גודל מעלת הצי"ע הלומד תורה לשמה שנעשה כמעיין המתגבר כו' ולטהר את כל הנלווים עמו להיות שורה עליהם רוח טהרה וקדושה לעמוד נגד היצר הרע שנקרא זוחל מזוהמת הנח"ש שנקרא זוחל. והוא מטהר אותם להיות עליהם השראת קדושה להתגבר עליו ולקבל עליו עול מלכות שמים:

(המשך אי"ה בגליון הבא)